

Sygn. akt II K 835/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Monika Jasiak

Prokurator PR w Ś. J. T.

po rozpoznaniu dnia 06 lutego 2015 roku, 17 marca 2015 roku, 24 kwietnia 2015 roku, 28 maja 2015 roku, 11 września 2015 roku, 20 października 2015 roku, 10 listopada 2015 roku i 20 listopada 2015 roku sprawy karnej

M. F. (1) (F.)

ur. (...) w J.

syna J. i J. z domu W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2014 roku w D., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 2,9-3,2 ‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 8 października 2013 roku, sygn. akt II K 810/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania orzeczonego tym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

tj. o czyn z art. 178a§4 kk

I. oskarżonego **M. F. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2014 roku w D., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości 2,9-3,2‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08 października 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 810/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat za popełniony czyn z art. 178a§4 kk, zaś przedmiotowego czynu dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym w/wym. wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. popełnienia czynu z art. 178a§4 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a§4 kk wymierza mu **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 42§2 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym na dzień 25 lutego 2011 roku, orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

III. na podstawie art. 63§1 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia 17 czerwca 2014 roku tj. dwa dni;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 835/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

otąd.nia 30.przednio dopatrył wobec oskarżonego.znosciami"zenia tego środka karnego na 10) anych powyżej okoliczności czy raż

(...) puszek 0,5 litrowych.żywianiealkoholu i dokonali jego zatrzymania. zastali oskarżoneo domu. zywał alkohol w postaci (...) F. wraz z rodziną zamieszkuje w D. pod numerem (...). W tym samym budynku pod numerem (...) zamieszkuje W. G. (1) wraz ze swoja rodziną. Obie rodziny pozostają w wieloletnim konflikcie.

W dniu 16.06.2014r. M. F. (1) przebywał w miejscowości B. w miejscu zamieszkania P. W. (1), z którym spożywał alkohol w postaci wódki i piwa. Około godz. 13.00 po oskarżonego przyjechał jego syn G. F. (1), jednak oskarżony odmówił powrotu z nim do domu. Doszło pomiędzy nimi do kłótni, oskarżony zabrał synowi kluczyki od samochodu. Następnie M. F. (1) wraz z P. W. (1) wsiadł do samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) i pojechali w stronę D.. Samochodem kierował M. F. (1), zaś P. W. (1) siedział z przodu na miejscu pasażera. W czasie wjazdu na posesję nr (...) w D. samochód kierowany przez oskarżonego i wykonywane przez niego manewry były obserwowane przez sąsiadów, którzy widzieli M. F. (1) wysiadającego z auta, po jego zatrzymaniu na posesji, z miejsca kierowcy. Z uwagi na widoczny brak koordynacji i nietrzeźwość oskarżonego W. G. (1) o godz. 13.10 o zdarzeniu zawiadomiła Policję. Funkcjonariusze Policji udali się do miejsca zamieszkania M. F. (1), gdzie zastali oskarżonego, który był pod widocznym działaniem alkoholu, dokonali zatrzymania oskarżonego.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k- 17-18,

zeznania W. P. (1) – k- 7-8, 127-127v., 174v.

W. G. (1) – k- 10-11, 126-126v., 171v., 174v.

D. G. (1) – k- 19-20, 126v.-127, 174v.

M. W. – k- 65-66, 126v.

P. C. – k- 70, 125v.

częściowo zeznania G. F. (1) – k- 6, 117v.,

B. W. (1) – k- 9, 117v.

P. W. (1) – k- 28-29, 118

B. R. (1) – k- 153-153v.

W dniu 16.06.2014r. o godz. 14.50 w czasie badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu typu alcosensor IV stwierdzono u oskarżonego 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godz. 15.05 – 1,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony podał do protokołu, że spożywał w dniu 16.06.2014r. piwo w ilości 9 puszek 0,5 litrowych.

O godz. 16.21 pobrano od oskarżonego próbkę krwi do badania, która została prawidłowo zapakowana i oznaczona numerem (...) - (...), zaś o godz. 17.25 pobrano próbkę krwi oznaczoną następnie numerem (...) - (...). W analizowanych próbkach stwierdzono odpowiednio: 2,3‰ alkoholu etylowego i 2,00‰ alkoholu etylowego.

Oskarżony został zatrzymany i osadzony w (...) w Ś. do wytrzeźwienia i wyjaśnienia.

Dowód: protokół użycia alcosensora – k- 2

karta zatrzymania – k- 3

protokół zatrzymania – k- 4

protokoły pobrania krwi – 45, 48

sprawozdania – k- 44, 47

W wydanej w dniu 11.05.2014r. opinii biegły sądowy M. B. wskazał na dwie wersje – z uwagi na okoliczności podawane przez oskarżonego odpowiednio w protokole przesłuchania z dnia 17.06.2014r. i z dnia 26.06.2014r. Zarówno w wersji I jak i II podawane przez oskarżonego okoliczności co do ilości i/lub rodzaju i/lub czasu spożywanego przez niego alkoholu w dniu 15 i 16.06.2014r. oraz 16.06.2014r. nie znalazły potwierdzenia w obiektywnych wynikach badań jego trzeźwości.

W wersji I - w opisanych okolicznościach o godz. 16.20 stężenie alkoholu we krwi oskarżonego powinno osiągnąć poziom około 3,5-3,9‰.

W wersji II – w podanych przez oskarżonego okolicznościach o godz. 16.20 poziom alkoholu kształtowałby się na wysokości około 6,1‰. Biegły wskazał nadto, że takie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, jest wyliczeniem czysto teoretycznym, gdyż taka wartość stężenia alkoholu we krwi ludzkiej uznawana jest za wartość przekraczającą znacznie wartość śmiertelnej dawki alkoholu we krwi człowieka.

Zebrane w nadesłanych biegłemu materiałach informacje i ustalenia pozwalają na wyliczeniem, że w dniu 16.06.2014r. o godz. 13.00 we krwi M. F. (1) znajdował się alkohol w stężeniu około 2,9-3,2‰.

Dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 11.05.2014r. – k- 52-54

W wydanej w dniu 27.08.2014r. opinii sądowo – psychiatrycznej biegli stwierdzili, że M. F. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne, krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. Stwierdzili u badanego zespół zależności alkoholowej. Tempore criminis oskarżony znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, które to upojenie alkoholowe biegli kwalifikują jako upojenie alkoholowe zwykłe (proste), którego skutki i następstwa znał dobrze z doświadczenia życiowego i mógł w pełni przewidzieć. W stosunku do zarzucanego czynu nie zachodzą warunki z art. 31§1 i 2 kk. M. F. (1) może brać udział w postępowaniu, stawać przed Sądem i składać wyjaśnienia, a ewentualną karę pozbawienia wolności odbywać w zwykłym zakładzie karnym.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 27.08.2014r. – k- 78-80

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08.10.2013r. w sprawie sygn. akt II K 810/13 M. F. (1) został skazany za czyn z art. 178a§4 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, orzeczono grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, orzeczono także środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 3 oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie go na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Świdnicy na okres 14 dni od jego uprawomocnienia.

Dowód: karta karna oskarżonego – k- 180

wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08.10.2013r. sygn. akt II K 810/13 – k – 57

M. F. (1) składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym w dniu 17.06.2014r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził spożywanie w dniu 15 i 16.06.2014r. alkoholu, podał w jakich ilościach, w dniu 15.06.2014r. spożywał alkohol u P. W. (1) w B., syn przyjechał po oskarżonego samochodem oskarżonego m-ki O. (...) nr rej (...), chciał go zabrać do domu, oskarżony pokłócił się z nim, chyba zabrał mu kluczyki, potem wsiadł

do samochodu wraz z wujkiem P. W.. Oskarżony przyznał, że kierował tym samochodem, był bardzo pijany, nie kontrolował tego co robi, zobowiązał się podjąć leczenie farmakologiczne, wyraził żal i skruchę (k-17-18).

W kolejnych wyjaśnieniach złożonych w dniu 26.06.2014r. (k-23-24) oskarżony zaprzeczył temu, by w dniu 16.06.2014r. prowadził samochód, stwierdził, że był pasażerem O. (...), więcej nie pamiętał. Wyjaśniał następnie, że około 13.00 przyjechał po niego syn, do B. do P. W., tego samego dnia oskarżony poszedł do B. do wujka spożywać alkohol, rodzina nie wiedziała gdzie jest, szukała go po wioskach, znaleźli go u wujka, przyjechał syn ale nie pamięta tego, przewiózł go do domu, w aucie jechał tylko z synem, oskarżony siedział z przodu, ale nie ma pewności co do tego. Podał, że pił od poprzedniego czwartku najpierw z synem, a potem następnego dnia syn zawiózł go do wujka P. W. do M. na ryby, gdzie byli do soboty, do mniej więcej godz. 10.00, gdzie przyjechał po niego syn G. i zawiózł go do domu.

Oskarżony wyjaśniał też, że 16.06.2014r. tylko raz jechał samochodem jako pasażer ze swoim synem, nie wsiadał do auta jako kierowca, alkohol pił tego dnia od rana, może już od 05.00, a potem poszedł do B., pili tam wódkę i piwo, usnął, a żeby usnąć musi wypić 0,75 litra wódki i 16 piw. Pamięta zatrzymanie przez policję, izbę zatrzymań, ma lukę w pamięci za pozostały okres.

Odnośnie poprzednich wyjaśnień oskarżony podał, że czuł się źle, miał ból głowy i żołądka, nie przyznał się do czynu i wyjaśniał, że prowadził jego syn G., potem wszedł kierowca i powiedział do policjanta, że albo zeznania będą satysfakcjonujące albo jedziemy do aresztu co oskarżony zrozumiał, że ma się przyznać, policjant nie wywierał na niego żadnej presji, nie pamięta wyjaśnień które składał, nie czytał ich, tylko je podpisał.

Składając kolejne wyjaśnienia (k-67-68) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał dotychczas złożone poza wyjaśnieniami z dnia 17.06.2014r. podając, że zostały złożone pod presją śledczego który go przesłuchiwał i sugerował te zdania które są zapisane, fatalnie się czuł, cały się trząsł, kierowca powiedział że pojedzie do aresztu jeżeli zeznania nie będą satysfakcjonujące, podpisałby wszystko żeby nie wracać na dalek, nie zgłaszał nikomu tego, że źle się czuje, nikt go o to nie pytał, nie pamięta tych zeznań, policjant go naprowadzał. Oskarżony potwierdził konflikt ze świadkami.

Sąd zważył:

Oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie uznać należy, że sprawstwo i wina M. F. (1) nie budzi wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd miał do dyspozycji z jednej strony wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w dniu 17.06.2014r. i zbieżne z nimi zeznania świadków: W. P. (1), W. G. (1), D. G. (1), M. W. i P. C. oraz dowody z dokumentów wymienionych w stanie faktycznym uzasadnienia, z drugiej zaś ponownie zmienione wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył swojemu sprawstwu i zeznania świadków: G. F. (1), B. W. (1), P. W. (1) oraz B. R. (1).

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest to, że pomiędzy rodzinami W. G. (1) i M. F. (1) od wielu lat trwa konflikt sąsiedzki, co potwierdzają nie tylko zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego, ale również dokumenty przedłożone w toku postępowania przez oskarżonego. Nie jest natomiast zaangażowana w ten spór W. P. (1), ani żaden z funkcjonariuszy Policji przesłuchanych w niniejszej sprawie. Przy czym zarówno W. G. (1), jak i jej syn D. G. (2) ani nie zaprzeczali istnieniu takowego konfliktu, ani nie próbowali go bagatelizować potwierdzając okoliczności podawane przez rodzinę oskarżonego, dodając również nowe okoliczności jak choćby dotyczące interwencji W. G. podczas ugodzenia się nożem w brzuch przez oskarżonego. Bezspornym jest również to, że w dniu 16.06.2014r. oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, co potwierdzają nie tylko wyniki przeprowadzonego badania wydychanego powietrza, czy też badania krwi oskarżonego, niekwestionowane przez strony, ale także opinia wydana przez biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B., zaś fachowości i rzetelności wskazanego biegłego, a także zupełności wydanej przez niego opinii żadna ze stron, a tym bardziej Sąd, również nie kwestionowała w toku postępowania, wobec czego Sąd uznał jej wyniki za własne. Poza sporem pozostaje również i to, że właścicielem samochodu marki O. (...) o nr rej. (...)

jest oskarżony, jak i to, że M. F. (1) był uprzednio skazany wyrokiem Sadu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08.10.2013r. sygn. akt II K 810/13 za czyn z art. 178a§4 kk i był leczony odwykowo oraz kilkakrotnie hospitalizowany. W powyższym więc zakresie Sąd uznał za wiarygodne zarówno wyjaśnienia złożone przez oskarżonego jak i zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków oraz pozostałe wskazane powyżej dowody z dokumentów i opinię biegłego sądowego M. B., która stała się podstawą ustalenia zawartości alkoholu we krwi oskarżonego.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w dniu 17.06.2014r., a więc bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego. Wówczas to M. F. podał okoliczności popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, które nie mogły być znane innym osobom, w tym przesłuchującemu go funkcjonariuszowi Policji. Oskarżony przyznał, że spożywał alkohol, podał jaki i w jakiej ilości oraz w jakim czasie, choć w tym zakresie twierdzenia oskarżonego zdyskredytowane zostały opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej, który stanowczo stwierdził, że zarówno w wersji I jak i II podawane przez oskarżonego okoliczności co do ilości i/lub rodzaju i/lub czasu spożywanego przez niego alkoholu w dniu 15 i 16.06.2014r. oraz 16.06.2014r. nie znalazły potwierdzenia w obiektywnych wynikach badań jego trzeźwości. W tym też zakresie wyjaśnienia M. F. jako sprzeczne z opinią powołanego w sprawie biegłego sądowego nie zasługują na wiarę. Podstawą ustaleń w tym zakresie, w szczególności stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w czasie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego, stały się ustalenia w/w biegłego.

Dalej: oskarżony w tychże wyjaśnieniach potwierdził, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, jechał jako kierujący samochodem osobowym z miejscowości B. do D., do miejsca swojego zamieszkania, a w samochodzie jechał z nim jako pasażer P. W. (1). Opisał też okoliczności uzyskania kluczyków auta, którym do B. przyjechał jego syn G.. Powyższe wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w konsekwentnych i stanowczych zeznaniach świadków: W. P. (1), W. G. (1) i D. G. (1), którzy opisali w sposób szczegółowy sytuację zaobserwowaną przez nich bezpośrednio, kiedy to właśnie oskarżony jechał jako kierujący samochodem osobowym w dniu 16.06.2014r. około godz. 13.00, a pasażerem tego auta był P. W. (1). Opisali w jaki sposób wjeżdżał na posesję, a także stan oskarżonego wskazujący niewątpliwie na jego nietrzeźwość. W aucie tym nie było syna oskarżonego G. F. (1). Relacja powyższa jest spójna, logiczna i konsekwentna. I o ile można by mieć jakieś zastrzeżenia co do wiarygodności relacji W. G. i jej syna – choć brak takich zastrzeżeń ze strony Sądu, za czym przemawia szczegółowość i konsekwencja w zeznaniach w/w świadków, a także przedstawienie istniejącego konfliktu pomiędzy rodzinami - o tyle szczegółowe i konsekwentne zeznania W. P., nie będącej bezpośrednią stroną tego konfliktu, nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, że w/w świadkowie bezpodstawnie obciążają oskarżonego. Wszak sam oskarżony w czasie przesłuchania w dniu 17.06.2014r. podał taką wersję wydarzeń, przyznając, że w stanie nietrzeźwości kierował w dniu 16.06.2014r. samochodem osobowym poruszając się nim drogą publiczną, a towarzyszył mu wówczas jako pasażer P. W..

Późniejsze twierdzenia oskarżonego o złożeniu takiej treści wyjaśnień pod presją, choć początkowo przecież twierdził, że przesłuchujący go Policjant nie wywierał na niego żadnej presji, nie zasługują na wiarę. Oskarżony nie zgłosił żadnych zastrzeżeń do protokołu przesłuchania zarówno co do swojego stanu zdrowia, jak i treści swoich wyjaśnień, a późniejsza próba „odwołania” tychże wyjaśnień stanowi tylko i wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linię obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Również zeznania funkcjonariuszy Policji: M. W. i P. C., choć nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami wydarzeń z udziałem oskarżonego, wzmacniają wiarygodność zeznań W. G. (1), D. G. (1) i W. P. (1). To właśnie W. G. (1) zgłosiła się osobiście o godz. 13.10 na Posterunek Policji w D. informując o prowadzeniu przez nietrzeźwego oskarżonego samochodu. Mimo tego, że takie zgłoszenie odradzał jej D. G. obawiając się zaostrzenia konfliktu sąsiedzkiego. Skutkiem tego zgłoszenia było podjęcie działań przez Policjantów i zatrzymanie w miejscu zamieszkania nietrzeźwego oskarżonego. Świadkowie ci opisali również dalsze czynności wykonywane z udziałem oskarżonego, w tym badanie stanu jego trzeźwości. Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tych świadków odmówić wiarygodności.

Sąd odmówił natomiast wiarygodności pozostałym wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczył swojemu sprawstwu, gdyż pozostają one w sprzeczności w przedstawionym powyżej materiałem dowodowym opartym na obiektywnych, szczegółowych i konsekwentnych zeznaniach wskazanych świadków oraz wyjaśnieniach samego oskarżonego złożonych w dniu 17.06.2014r. Późniejsze wyjaśnienia M. F. są niczym innym jak tylko przyjętą przez

nego linia obrony obliczona na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione przestępstwo. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że był już karany (w 2013r.) za czyn z art. 178a§4 kk i konsekwencji kolejnego popełnienia takiego samego przestępstwa.

Z tych samych względów Sąd odmówił wiarygodności – poza okolicznościami bezspornymi w sprawie - zeznaniom złożonym przez członków rodziny oskarżonego: konkubinę B. W. (1), syna G. F. (1), wujka P. W. (1) oraz B. R. (1). B. W. (1) i G. F. (1) nie są z oczywistych względów zainteresowani poniesieniem przez oskarżonego odpowiedzialności za popełnione przestępstwo i swoimi zeznaniami usiłują uwolnić go od tej odpowiedzialności. G. F. (1) twierdził, że nie wiedział gdzie przebywa jego ojciec, a pojechał po niego do B. po telefonie od P. W., który chciał, by zabrał ojca bo jest pijany. Miało to być ok. godz. 13.00. Zeznał też, że przyjechał z ojcem do domu, podjechał pod wejście, wyprowadził ojca z samochodu i pojechał po pizzę, a kiedy wrócił to przyjechała Policja. Z zeznań P. W. wynikało zaś, że z oskarżonym „pili sobie alkohol i oglądali mecz”, koło południa przyjechał syn oskarżonego i miał zabrać oskarżonego do domu, ale świadek nie wie kto kierował samochodem, nie wychodził z mieszkania, zaprzeczył by jechał z oskarżonym tym autem. B. W. (1) natomiast zeznała, że ok. 13.00 samochód O. (...) stał pod domem, potem syn G. powiedział jej, że dzwoniła jej matka i że pojedzie po ojca. W zeznaniach z dnia 17.06.2014r. nie wskazała kto i kiedy przyjechał tym samochodem do D.. Dopiero na rozprawie przed Sądem zeznała, że syn przywiózł oskarżonego. Z zeznań P. W. (1) złożonych na rozprawie wynika zaś, że G. F. (2) dwukrotnie miał przyjeżdżać po oskarżonego, w dwóch różnych dniach, nie wskazał natomiast by dzwonił do G. F. (1) w dniu 16.06.2014r. by przyjechał po ojca. G. F. (1), jak twierdził P. W. (1), miał przyjechać ok. godz. 11.00 lub 12.00, a nie jak podaje B. W. czy G. F. – ok. godz. 13.00 czy po 13.00. Nie sposób wykluczyć, więc, że w innym dniu niż 16.06.2014r. G. F. (1) przyjechał po oskarżonego do B. i zabrał oskarżonego do domu. Z zeznań P. W. (1) nie wynika bezspornie, że było to akurat w dniu 16.06.2014r.

Również zeznania złożone przez B. R. (1) na wiarę nie zasługują. Przede wszystkim wątpliwości budzi już to na jakim etapie postępowania pojawił się ten świadek i jego zachowanie w czasie składania zeznań, kiedy to B. R. udzielając odpowiedzi szukała potwierdzenia prawidłowości swoich słów spoglądając w sposób wyraźny w czasie składania zeznań na oskarżonego czy też udzielając odpowiedzi na pytanie zanim zostało ono zadane do końca (k- 153v.). B. R. (1) zeznała też, że samochód oskarżonego stał cały dzień i noc, G. przywoził skądś oskarżonego, a o 13.00 oskarżony miał tańczyć przed B. R. (1), a miała wiedzieć to konkubina oskarżonego, o czym B. W. w ogóle nie zeznała, jak również nie potwierdziła tego, że stała potem jakiś czas z oskarżonym i synem G. oraz B. R. przed wejściem do budynku czy też na podwórku. Nie zeznał również o tych okolicznościach G. F. (1), twierdząc natomiast, że miał pojechać od razu po pizzę na żądanie oskarżonego. W jego zeznaniach brak informacji o tańczeniu przez oskarżonego, jak również o pozostaniu przed posesją przez w/w osoby. Ewidentnie też B. R. (1) rozmawiała przed złożeniem zeznań z B. W. (1) na temat niniejszej sprawy i tego kto w niej zeznaje, co świadek potwierdziła w złożonych zeznaniach. B. R. twierdziła też, że posiadaną wiedzę na temat zdarzenia przekazała w dniu zatrzymania oskarżonego B. W., a mimo tego dopiero w dniu 24.04.2015r. świadek ten został zawnioskowany przez obrońcę oskarżonego do przesłuchania.

Powyższe okoliczności aż nazbyt jasno wskazują na brak obiektywizmu w relacjonowaniu wydarzeń przez B. R. (1), a także G. F. (1), B. W. (1) i P. W. (1) – osoby najbliższe dla oskarżonego, a złożone przez nich zeznania pozostają w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego z dnia 17.06.2014r. i potwierdzającymi je zeznaniami świadków W. G. (1), W. P. (1), D. G. (1), a także korespondującymi z nimi zeznaniami funkcjonariuszy Policji M. W. i P. C..

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a§4 kk, a jego wina została udowodniona.

Sąd doprecyzował też opis czynu zarzucanego oskarżonemu przyjmując, że M. F. (1) w dniu 16.06.2014r. w D., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - przy zawartości 2,9-3,2‰ alkoholu we krwi - prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08 października 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 810/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat za popełniony czyn z art. 178a§4 kk, zaś przedmiotowego czynu dopuścił

się będąc uprzednio prawomocnie skazanym w/wym. wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

otąd.nia 30.przednio dopatrzyl wobec oskarzonego.znosciami"zenia tego środka karnego na 10) anych powyżej okoliczności czy raż

Poza sporem pozostaje kwestia czy zawartość 2,9-3,2‰ alkoholu we krwi jest stanem nietrzeźwości, gdyż zgodnie z art. 115§16 kk stan nietrzeźwości zachodzi gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi przekraczającego 0,5‰ albo obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg w 1 dm³. Wyniki badania krwi oskarżonego jednoznacznie potwierdzają jego stan nietrzeźwości w czasie kierowania przez niego pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, a takim pojazdem niewątpliwie jest samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...).

Mimo wiedzy co do uprzedniej karalności za tego samego rodzaju przestępstwo oraz świadomości swojego stanu nietrzeźwości oskarżony, po uprzednim spożyciu alkoholu, zdecydował się na ponowne prowadzenie pojazdu mechanicznego po drodze publicznej.

M. F. (1)

(...) puszek 0,5 litrowych. żywaniealkoholu i dokonali jego zatria. zastali oskarzoneo domu. zywał alkohol w postaci wbył już przecież wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym i to w warunkach z art. 178a§4 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08.1.-2-13r. w sprawie sygn. akt II K 810/13). Dlatego też właściwa jest przyjęta kwalifikacja prawna czynu oskarżonego z art. 178a§4 kk.

Rozważając nad wymiarem kary Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrzyl się okoliczności wpływających na korzyść oskarżonego, a tym bardziej „usprawiedliwiających” w jakikolwiek sposób jego zachowanie w krytycznym czasie. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny i z jego wyjaśnienia nie wynika, by było to spowodowane jakimiś niezwykłymi czy też niespodziewanymi, szczególnymi okolicznościami.

Na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował również znaczny stopień społecznej szkodliwości jego zachowania i stworzone przez niego zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego (oskarżony wszak przemieszczał się pokonując niemały odcinek drogi, wiozł pasażera) oraz powszechność przestępstw z art. 178a§1 i 4 kk, których liczba na przestrzeni ostatnich lat nie ulega zmniejszeniu. Oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości (2,9-3,2‰ alkoholu we krwi) miał znacznie ograniczoną możliwość prawidłowej reakcji na ewentualne zdarzenia na drodze. Nie bez znaczenia na wymiar kary pozostaje uprzednia karalność oskarżonego. Sąd miał też na względzie cele wychowawcze – w zakresie kształtowania właściwej postawy i krytycznego stosunku do własnego czynu, oraz zapobiegawcze – w zakresie skutecznego odstraszenia przed powrotem na drogę przestępstwa, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, ale także cele prewencji ogólnej zwłaszcza w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. W sytuacji sprawców takich jak oskarżony konieczna jest zdecydowana i surowa reakcja ze strony Sądu, gdyż patrząc na zachowanie oskarżonego i jego jawne lekceważenie orzeczeń Sądu zastanowić się należy nad skutecznością orzekanych kar i środków karnych. Okazuje się bowiem, że nie spełniają one swoich celów, zwłaszcza w zakresie zapobieżenia powrotowi do przestępstwa oraz wdrożenia sprawców do przestrzegania obowiązującego prawa, czego dobitnym przykładem jest postawa i zachowanie oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności uwzględniając również uprzednią karalność oskarżonego jako okoliczność przemawiającą za orzeczeniem kary bezwzględnej pozbawienia wolności. W tej konkretnej sprawie w ocenie Sądu wobec oskarżonego zachodzi negatywna prognoza kryminologiczna i orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nadal nie powstrzyma oskarżonego od kolejnego naruszania prawa. W tej konkretnej sytuacji w wobec tego konkretnego sprawcy, który dostał już przecież szanse zmiany swojej postawy i stosunku do obowiązujący przepisów prawa, tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności skutecznie powstrzyma oskarżonego od podejmowania w przyszłości działań mogących naruszać porządek prawny. Zaś orzeczona kara i jej wysokość nie może być w żadnym razie uznana za nieadekwatna do wskazanych powyżej

okoliczności czy też rażąco lub nadmiernie surową. Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Orzekając wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w oparciu o art. 42§2 kk Sąd miał na uwadze z jednej strony stopień nietrzeźwości (znaczny) oraz postawę oskarżonego i stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu spowodowany działaniem oskarżonego. Niewątpliwie oskarżony kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym świadomie naruszył podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wykazując się lekkomyślnością w działaniu oraz brakiem zdolności przewidywania negatywnych skutków swojego zachowania. Stworzył w ten sposób zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, ponieważ nie był w stanie właściwie ocenić i reagować na sytuacje zaistniałe na drodze. Powszechnie wiadomo, że tego rodzaju zachowania są penalizowane przez kodeks karny, a oskarżony był już karany sędownie za takie samo przestępstwo. Oskarżony doskonale wiedział w jaki sposób alkohol wpływa na organizm człowieka oraz jak wielkie niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia innych uczestników ruchu drogowego stwarza nietrzeźwy kierujący na drodze. Dlatego też Sąd uznał, że orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat będzie wystarczającym dla osiągnięcia celów tego środka karnego zwłaszcza w zakresie oddziaływania na postawę oskarżonego tak, by zmienił swoje nastawienie do obowiązujących reguł bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wyciągnął pozytywne wnioski ze swojego nagannego zachowania.

Sąd na mocy art. 63§1 kk w punkcie III części dyspozytywnej wyroku zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie.

W czasie orzekania przez Sąd, w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., a także przepisu art. 42§2 kk z dniem 18.05.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Wskazać należy, iż brzmienie przepisu art. 178a§4 kk nie uległo zmianie, nie zmieniło się również zagrożenie karą przewidziane za w/w przestępstwo. Natomiast zmianie uległy zasady oraz podstawy orzekania środka karnego określonego w art. 42§2 kk, obecnie zaś po nowelizacji z 01.07.2015r. - w art. 42§3 kk. Porównując uregulowania obowiązujące w tym zakresie w czasie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami niewątpliwie względniejszymi dla oskarżonego są przepisy obowiązujące poprzednio (w brzmieniu obowiązującym na dzień 25.02.2011 roku) pozwalające na orzeczenie wobec oskarżonego tego środka karnego na określony czas (do lat 10), gdy zaś w dacie orzekania ustawodawca obliguje Sąd do orzeczenia tego środka karnego dożywotnio, „chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami”, a takich Sąd się nie dopatrył wobec oskarżonego. Konsekwentnie Sąd zastosował wobec oskarżonego art. 63§1 kk w jego brzmieniu poprzednio obowiązującym (do dnia 30.06.2015r.), gdyż niemożliwym jest równoczesne stosowanie wobec tego samego oskarżonego przepisów dwóch różnych ustaw karnych tj. poprzednio i obecnie obowiązujących.

O kosztach procesu Sąd orzekł biorąc pod uwagę sytuację rodzinną oskarżonego i uzyskiwane przez niego dochody i w tym przypadku na mocy art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa, a na mocy art. 17 ust.1 Ustawy z dn. 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn.: Dz. Ust. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go również od opłaty uznając, że uiszczenie w/w kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.